

Elérkeztünk a Lélekváró elmélkedések utolsó napjához. Húsvét óta szinte csak János alapján elmélkedtünk. Ma már tudható, hogy nem egy személy van a név mögött, hanem egy – valószínűleg már János halála utáni – közösség. Az ő írásaik maradtak fenn ebben az Evangéliumban, a Jelenések könyvében, meg a jánosi levelekben. Ugyanúgy, mint a hosszú évek óta íródo Bokor-elmélkedések. Az idő (meg valamely lektorok) majd eldönti ezek sorsát is. Némelyik szinte új evangéliumszintű, ha „szerencsésen” találkozik a napi perikópa és az elmélkedés írója. Igen, az idő, aminek relatív voltát, egyre gyorsulását mostanában állandóan érezzük. Éppen ez a nehezen érthető fogalom, amivel „János” indít (Kezdetben...), de itt – az evangélium végén – is elég nehezen értelmezhető (...addig amíg megjövök...). Van még egy kis probléma a szakaszban, mégpedig – tudtommal – Jézustól eddig nem hallott, szokatlanul durva kifejezés (kétszer is): „mit tartozik rád”. Magyarán: mi közöd hozzá? Az is kiderül, hogy nem lehetett egészen problémamentes a tanítványi csapat egymás közötti viszonya. Péter „beszól” Jézusnak: itt jön a szeretett, kebledre dőlő kedves barátod, vele mi lesz? Ha majd szándékozod, erre utaló szavaid, sőt felszólításod szerint én leszek a főnök...

Hogyan is van ez mifelénk? Itt is vannak személyi ellentétek, csúnya beszólások, levélváltások? Ez miként fér bele a szeretet-központúságba? Meddig terjed nálam a közösségvállalás? Milyen szituációkban vállalom fel és nem, testvér-barátomat? Meddig azonosulok vele és megnyilatkozásaival? Ennek valahogyan hangot is adok? A jánosi írás eddig a búcsúzásig tart, Pünkösdről már nem mond semmit. Pedig azóta már tudjuk, hogy – Jézus eredeti szándéka ellenére – akkor és így indult az az Egyház, amihez így vagy úgy tartozunk. Kicsit visszatérnék még az időhöz, ami emberi létezésünk alapja a térrel, az anyaggal, az energiával (és ki tudja még mivel) együtt. Hogy aztán hogyan is van az egész mögött a Teremtő meg a szellemvilág? Hogyan is „leszek” majd a továbbiakban, miként is „léteznek” „ott” az elődök, rokonok, barátok? Mivel töltik az „idejüket”? Már megint az idő, ami az Örökkévalóság viszonylatában értelmetlen, mert „ott” – a „hírek” és az elképzelések szerint – időtlen állandóság van.

Aki az én idézőjeles bizonytalanságaimra kész, általa valósnak tartott tudással rendelkezik, attól elnézést kérek, hogy elmélkedési szándékában inkább csak felidegesítettem, megzavartam, mint segítettem. Különös, hogy ez az írás decemberben készül, a cserépkályhában ég a tűz. Pünkösdkor milyen Tűz lesz?

A holnapi ünnep – kitartó készületünk gyümölcseként – töltsön el mindnyájunkat tettrekészséggel, „lelkessedéssel”, energiával, tűzzel, örömmel! Szálljon ránk és belénk a Lélek, mert a pünkösdi csoda csak meghívott, és a hívást elfogadó emberek élete nyomán folyamatos már kétezer éven át, és ki „tudja” még meddig. Az idők végezetéig? És azután? Egyébként is csak itt „nálunk” a Földön „fúj” a Lélek? A Világmindenségben sehol másutt? Szinte biztosan vannak másutt is „gondolkodó”, Lelket kapott lények.

Vágyok én igazán a Lélekre? „Veszélyesek” az ilyen nyolc napok, a végén mindig történik valami. Keresztelő János is nyolc nap után kapott nevet, Zakariás megszólalt, Jézus is nyolc nap után kapta valójában a nevét. A hetvenes-nyolcvanas évek tüzes Ó-Bokra... Tüzesedik már a 21. század Új-Bokra a „Pusztában”? Folytassa mindenki tovább a gondolatokat, hiszen a Fény következne...

Cserta Gábor, Székesfehérvár